A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2010. március 16.*

A C-325/08. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Cour de cassation (Franciaország) a Bírósághoz 2008. július 17-én érkezett, 2008. július 9-i határozatával terjesztett elő az előtte

az **Olympique Lyonnais SASP**

és

Olivier Bernard,

a **Newcastle UFC**

között folyamatban lévő eljárásban,

* Az eljárás nyelve: francia.

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, K. Lenaerts tanácselnök, P. Lindh, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, P. Kūris, Juhász E., A. Borg Barthet és M. Ilešič (előadó) bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,
hivatalvezető: M.-A. Gaudissart egységvezető,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. május 5-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az Olympique Lyonnais SASP képviseletében J.-J. Gatineau ügyvéd,

– a Newcastle UFC képviseletében az SCP Celice-Blancpain-Soltner ügyvédek,

– a francia kormány képviseletében G. de Bergues és A. Czubinski, meghatalmazotti minőségben,

– az olasz kormány képviseletében I. Bruni, meghatalmazotti minőségben, segítője: D. Del Gaizo avvocato dello Stato,

– a holland kormány képviseletében C. M. Wissels és M. de Grave, meghatalmazotti minőségben,

– az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében S. Ossowski, meghatalmazotti minőségben, segítője: D. J. Rhee barrister,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében M. Van Hoof és G. Rozet, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2009. július 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EK 39. cikk értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet az Olympique Lyonnais SASP (a továbbiakban: Olympique Lyonnais) és O. Bernard, hivatásos futballjátékos, valamint a Newcastle UFC, az angol jog szerint alapított klub közötti jogvitában terjesztették elő az utóbbiak által amiatt fizetendő kártérítés tárgyában, hogy O. Bernard egyoldalúan megszüntette a charte du football professionnel pour la saison 1997–1998 de la Fédération française de football (a francia labdarúgó szövetség 1997–1998-as idényre vonatkozó hivatásos labdarúgó chartája, a továbbiakban: charta) 23. cikkéből eredő kötelezettségeit.

Jogi háttér

A nemzeti jog

3 Az alapügy tényállásának idején a futballjátékosok munkaviszonyát Franciaországban a charta szabályozta, amelynek az ágazatban kollektív szerződés jellege van. A charta III. címének IV. fejezete az utánpótlás-játékosok (joueurs „espoir") kategóriájára vonatkozott, azaz azon 16–22 éves játékosokra, akik valamely hivatásos klubnál tanulójátékosokként, határozott idejű szerződés alapján állnak alkalmazásban.

4 A charta az utánpótlás-játékosokat arra kötelezte, hogy a képzésük végén – ha a képző klub őket arra felszólítja – az első hivatásos játékosi szerződésüket ezzel a klubbal kössék meg. A charta alapügy tényállására alkalmazandó változatának 23. pontja ebben a vonatkozásban a következőket írta elő:

„[…]

A[z utánpótlás-játékosi] szerződés szabályszerű lejárta esetén a klubnak joga van a másik féltől hivatásos játékosi szerződés megkötését követelni.

[…]"

5 A charta nem tartalmazott a képző klubot megillető kártérítésre vonatkozó szabályozást arra az esetre, ha a játékos a képzés végén megtagadta a hivatásos játékosi szerződés kötését ezzel a klubbal.

6 Ilyen esetben azonban a képző klub a code du travail français (francia munka törvénykönyve) L. 122-3-8. cikke alapján a charta 23. cikkéből eredő szerződéses kötelezettségek megszüntetése miatt keresetet nyújthat be az utánpótlás-játékos ellen annak érdekében, hogy az említett játékost arra kötelezzék, hogy a klub számára kártérítést fizessen. Ezen L. 122-3-8. cikknek az alapeljárás tényállására alkalmazandó szövege a következőket írta elő:

„A felek eltérő megállapodása hiányában a határozott időre szóló szerződés annak lejárata előtt csak súlyos vétkesség vagy *vis maior* esetén szüntethető meg.

[…]

E rendelkezéseknek a munkavállaló általi megsértése esetén a munkáltató az őt ért kárnak megfelelő kártérítésre jogosult."

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

7 Az 1997-es év során O. Bernard az Olympique Lyonnais-val három idényre szóló utánpótlás-játékosi szerződést kötött, az említett év július 1-jén kezdődő hatállyal.

8 Ezen szerződés lejáratának időpontja előtt az Olympique Lyonnais hivatásos játékosi szerződés megkötésére tett ajánlatot O. Bernard számára 2000. július 1-jétől kezdődően egyéves időtartamra.

9 O. Bernard megtagadta az említett szerződés megkötését, és 2000 augusztusában hivatásos játékosi szerződést kötött a Newcastle UFC-val.

10 Az Olympique Lyonnais, amint tudomást szerzett a szerződésről, keresetet indított O. Bernard ellen a conseil de prud'hommes de Lyon (lyoni munkaügyi bíróság) előtt annak érdekében, hogy az érdekeltet és a Newcastle UFC-t egyetemlegesen kötelezzék kártérítés fizetésére. Az igényelt összeg 53 357,16 euró volt, azaz az előzetes döntéshozatalra utaló határozat szerint azzal a díjazással megegyező összeg, amelyet O. Bernard egy év alatt akkor kapott volna, ha megköti az Olympique Lyonnais ajánlata szerinti szerződést.

11 A conseil de prud'hommes de Lyon úgy vélte, hogy O. Bernard egyoldalúan szüntette meg a szerződését, és őt, valamint a Newcastle UFC-t egyetemlegesen kötelezte, hogy fizessenek meg az Olympique Lyonnais részére 22 867,35 euró összegű kártérítést.

12 A cour d'appel de Lyon (lyoni fellebbviteli bíróság) ezt az ítéletet hatályon kívül helyezte. Ez a bíróság lényegében úgy vélte, hogy az arra vonatkozó kötelezettség, hogy valamely játékos a képzése végén az őt képző klubbal hivatásos játékosi szerződést kössön, magában foglalja az ehhez kapcsolódó, arra vonatkozó tilalmat is, hogy ez a játékos ilyen szerződést kössön valamely másik tagállam klubjával, ami az EK 39. cikk megsértésének minősül.

13 Az Olympique Lyonnais fellebbezést terjesztett elő a cour d'appel de Lyon által hozott ezen ítélet ellen.

14 A Cour de cassation (semmítőszék) úgy véli, hogy a charta 23. cikke ugyan formálisan nem tiltja meg, hogy valamely fiatal játékos valamely másik tagállam klubjával hivatásos játékosi szerződést kössön, e rendelkezésnek mégis az a hatása, hogy a fiatal játékost megakadályozza ilyen szerződés megkötésében, vagy visszatartja attól, mivel ezen rendelkezés megsértése kártérítés fizetésére való kötelezést vonhat maga után.

15 A Cour de cassation hangsúlyozza, hogy az alapeljárás értelmezési nehézséget okoz az EK 39. cikk vonatkozásában, mivel azt a kérdést veti fel, hogy a fiatal hivatásos játékosok felvételének és képzésének ösztönzése mint cél igazolhatja-e ezt a korlátozást, ahogyan az a C-415/93. sz. Bosman-ügyben 1995. december 15-én hozott ítéletből (EBHT 1995., I-4921. o.) kitűnik.

16 E körülmények között a Cour de cassation felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) […] Ellentétes-e a munkavállalók szabad mozgásának az [EK 39. cikkben] szereplő elvével a nemzeti jog azon rendelkezése, amelynek alapján kártérítés fizetésére kötelezhető az az utánpótlás-játékos, aki a képzési időszakának végén az Európai Unió másik tagállamának valamely klubjával köt hivatásos játékosi szerződést?

2) [I]genlő válasz esetén […] a fiatal hivatásos játékosok felvétele és képzése ösztönzésének szükségessége olyan jogszerű célnak vagy közérdeken alapuló kényszerítő indoknak minősül-e, amely igazolja az ilyen korlátozást?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

17 A kérdéseivel – amelyeket indokolt együtt vizsgálni – a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy az EUMSZ 45. cikk értelmében vett korlátozásnak minősül-e az a szabályozás, amely szerint kártérítés fizetésére kötelezhető az az utánpótlás-játékos, aki a képzési időszakának végén nem az őt képző klubbal, hanem az Európai Unió másik tagállamának valamely klubjával köt hivatásos játékosi szerződést, és hogy ezt a korlátozást adott esetben igazolhatja-e a fiatal játékosok felvétele és képzése ösztönzésének szükségessége.

A Bíróság elé terjesztett észrevételek

18 Az Olympique Lyonnais szerint a charta 23. cikke nem akadályozza az utánpótlás-játékosok tényleges szabad mozgását, mivel ez a játékos – mindössze azzal a feltétellel, hogy kártérítést fizet a korábbi klubjának – szabadon köthet hivatásos játékosi szerződést valamely másik tagállam klubjával.

19 A Newcastle UFC, a francia, az olasz, a holland kormány, az Egyesült Királyság Kormánya, valamint az Európai Közösségek Bizottsága ezzel szemben előterjesztik, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló szabályozás a munkavállalók szabad mozgása korlátozásának minősül, ami az EUMSZ 45. cikk értelmében főszabály szerint tilos.

20 Amennyiben megállapítható, hogy a charta 23. cikke az utánpótlás-játékosok szabad mozgásának akadályát képezi, az Olympique Lyonnais a fent hivatkozott Bosman-ügyben hozott ítélet alapján úgy véli, hogy ezt a rendelkezést a fiatal játékosok felvétele és képzése ösztönzésének szükségessége igazolja, mivel e rendelkezés kizárólagos célja, hogy a képző klub számára lehetővé tegye az általa befektetett képzési költségek visszaszerzését.

21 A Newcastle UFC ezzel szemben előterjeszti, hogy a fent hivatkozott Bosman-ügyben hozott ítélet bármilyen „képzési kártérítés”-t egyértelműen összeegyeztethetetlennek tekintett a munkavállalók szabad mozgásának elvével, mivel a fiatal játékosok felvétele és képzése nem minősül a közérdeken alapuló kényszerítő indoknak, amely igazolhatja az ilyen korlátozást. A Newcastle UFC egyebekben azt állítja, hogy az alapügyben szereplő szabályozás szerinti kártérítést előzetesen nem ismert, önkényes szempontok alapján határozzák meg.

22 A francia, az olasz, a holland kormány, az Egyesült Királyság Kormánya, valamint a Bizottság azt állítják, hogy a fiatal futballjátékosok felvétele és képzése a fent hivatkozott Bosman-ügyben hozott ítélet szerint jogszerű célnak minősül.

23 A francia kormány azonban előterjeszti, hogy az alapügyben szereplő szabályozás szerint a képző klub által igényelhető kártérítést nem a viselt képzési költségek alapján, hanem a klub által elszenvedett kár alapján számították ki. Az említett kormány, valamint az Egyesült Királyság Kormánya szerint ez a szabályozás nem felel meg az arányosság követelményeinek.

24 Az olasz kormány úgy véli, hogy a kártérítési rendszert a fiatal játékosok felvételének és képzésének ösztönzéséből álló cél elérésével arányban álló intézkedésnek is lehet tekinteni, amennyiben a kártérítést jól meghatározott paramétereket alapul véve, a képző klub által viselt költség alapján számítják ki. Ez a kormány hangsúlyozza, hogy a „képzési költségtérítés” igénylésének lehetősége különösen a kis klubok számára bír különleges jelentőséggel, amelyek behatárolt struktúrával, valamint költségvetéssel rendelkeznek.

25 A francia, az olasz kormány és az Egyesült Királyság Kormánya, valamint a Bizottság hivatkoznak továbbá a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség (FIFA) játékosok jogállására és átigazolására vonatkozó szabályzatára, amely 2001-ben lépett hatályba, azaz a szóban forgó alapeljárás tényállásánál későbbi időpontban. Ez a szabályzat az olyan helyzetekben alkalmazandó „képzési kártérítés” kiszámítására vonatkozó rendelkezéseket ír elő, amelyekben valamely játékos az egyik tagállam klubjánál való képzése végén

hivatásos játékosi szerződést ír alá egy másik tagállam klubjával. A francia kormány és az Egyesült Királyság Kormánya, valamint a Bizottság szerint ezek a rendelkezések összhangban vannak az arányosság elvével.

26 A holland kormány általánosságban rámutat, hogy léteznek olyan, a képzés céljaihoz kapcsolódó, közérdeken alapuló indokok, amelyek igazolhatják az olyan szabályozást, amelynek értelmében a munkavállaló számára képzést nyújtó munkáltató megalapozottan igényelheti ettől a munkavállalótól, hogy az maradjon az állományában, és a távozása esetén megalapozottan igényelheti tőle kártérítés megfizetését. E kormány álláspontja szerint az arányosság érdekében a kártérítésnek két feltételnek kell megfelelnie: egyrészt a fizetendő összeget a munkáltató által a játékos képzése céljából kifizetett költségek alapján kell kiszámítani, másrészt figyelembe kell venni, hogy a munkáltatónak milyen mértékű haszna származhatott ebből a képzésből, valamint azt az időszakot, amelynek során e hasznokat élvezhette.

A Bíróság álláspontja

A munkavállalók szabad mozgása korlátozásának fennállásáról

27 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió célkitűzéseire tekintettel a sport az uniós jog hatálya alá tartozik, amennyiben az gazdasági tevékenységnek minősül (lásd többek között a fent hivatkozott Bosman-ügyben hozott ítélet 73. pontját, valamint a C-519/04. P. sz., Meca-Medina és Majcen kontra Bizottság ügyben 2006. július 18-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-6991. o.] 22. pontját).

28 Ez a helyzet a hivatásos vagy félhivatásos sportolók tevékenysége esetében is, hiszen munkaviszonyban állnak, illetve díjazás ellenében nyújtanak szolgáltatásokat, és így különösen az EUMSZ 45. és az azt követő cikkek vagy az EUMSZ 56. és az azt követő

cikkek hatálya alá tartoznak (lásd többek között a fent hivatkozott Meca-Medina és Majcen kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 23. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

29 A jelen esetben nem vitatott, hogy O. Bernard munkaviszonya az EUMSZ 45. cikk hatálya alá tartozik.

30 Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 45. cikk nem csak a hatóságok tevékenységére terjed ki, hanem a keresőtevékenység kollektív szabályozására irányuló bármely más jellegű szabályokra is (lásd a fent hivatkozott Bosman-ügyben hozott ítélet 82. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

31 Mivel a különböző tagállamokban a munkafeltételeket hol törvénnyel vagy rendelettel meghatározott rendelkezések révén szabályozzák, hol kollektív szerződésekkel és magánszemélyek által kötött vagy elfogadott más aktusokkal, az EUMSZ 45. cikk szerinti tilalmaknak a hatósági aktusokra történő korlátozása azzal a veszéllyel járna, hogy azokat egyenlőtlenül alkalmazzák (lásd a fent hivatkozott Bosman-ügyben hozott ítélet 84. pontját).

32 A jelen esetben az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy a chartának nemzeti kollektív szerződés jellege van, ezért az az EUMSZ 45. cikk hatálya alá tartozik.

33 Végül azon kérdést illetően, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti szabályozás az EUMSZ 45. cikk értelmében vett korlátozásnak minősül-e, emlékeztetni kell arra, hogy az EUM-Szerződés személyek szabad mozgására vonatkozó

rendelkezéseinek összessége annak megkönnyítését szolgálja, hogy a tagállamok állampolgárai az Unió egész területén bármilyen kereső tevékenységet folytathassanak, és e rendelkezésekkel ellentétes minden olyan intézkedés, amely ezeket az állampolgárokat hátrányosan érintheti, amennyiben másik tagállam területén kívánnak kereső tevékenységet folytatni (lásd többek között a fent hivatkozott Bosman-ügyben hozott ítélet 94. pontját; a C-109/04. sz. Kranemann-ügyben 2005. március 17-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-2421. o.] 25. pontját és a C-208/05. sz. ITC-ügyben 2007. január 11-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-181. o.] 31. pontját).

34 Az olyan nemzeti rendelkezések, amelyek megakadályozzák valamely tagállam állampolgárát abban vagy visszatartják attól, hogy a szabad mozgásra vonatkozó jogukat gyakorolva elhagyják származási országukat, ennélfogva e szabadság korlátozásának minősülnek képezik, még abban az esetben is, ha azok az érintett munkavállalók állampolgárságától függetlenül alkalmazandóak (lásd többek között a fent hivatkozott Bosman-ügyben hozott ítélet 96. pontját; a fent hivatkozott Kranemann-ügyben hozott ítélet 26. pontját és a fent hivatkozott ITC-ügyben hozott ítélet 33. pontját).

35 Meg kell állapítani, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló szabályozás, amely szerint az utánpótlás-játékos a képzési időszakának végén az első hivatásos játékosi szerződését – kártérítés terhe mellett – az őt képző klubbal köteles megkötni, visszatarthatja ezt a játékost a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlásától.

36 Még ha igaz is, hogy az ilyen szabályozás formálisan nem akadályozza meg ezt a játékost, hogy hivatásos játékosi szerződést kössön másik tagállam klubjával – ahogyan arra az Olympique Lyonnais rámutat – az mindamellett kevésbé vonzóvá teszi az említett jog gyakorlását.

37 Következésképpen az említett szabályozás az Unióban az EUMSZ 45. cikk alapján biztosított, munkavállalók szabad mozgása korlátozásának minősül.

A munkavállalók szabad mozgása korlátozásának igazolásáról

38 A munkavállalók szabad mozgását akadályozó intézkedés csak akkor megengedhető, ha a Szerződéssel összeegyeztethető jogszerű célt szolgál, és közérdeken alapuló kényszerítő indokok igazolják. Ilyen esetben még az is szükséges, hogy az ilyen intézkedés alkalmazása az elérni kívánt célkitűzés megvalósítására alkalmas legyen, és ne lépjen túl az annak megvalósításához szükséges mértéken (lásd többek között a C-19/92. sz. Kraus-ügyben 1993. március 31-én hozott ítélet [EBHT 1993., I-1663. o.] 32. pontját, valamint a fent hivatkozott Bosman-ügyben hozott ítélet 104. pontját; a fent hivatkozott Kranemann-ügyben hozott ítélet 33. pontját és a fent hivatkozott ITC-ügyben hozott ítélet 37. pontját).

39 A hivatásos sportot illetően a Bíróság korábban már megállapította, hogy tekintettel a sporttevékenységeknek – különösen a futballnak – az Unión belüli számottevő társadalmi jelentőségére, el kell ismerni a fiatal játékosok felvételének és képzésének ösztönzéséből álló célkitűzések jogszerűségét (lásd a fent hivatkozott Bosman-ügyben hozott ítélet 106. pontját).

40 Annak megvizsgálása érdekében, hogy az e játékosok szabad mozgáshoz való jogát korlátozó rendszer alkalmas-e az említett cél megvalósításának biztosítására, és nem lép-e túl az annak megvalósításához szükséges mértéken, figyelembe kell venni – ahogyan arra a főtanácsnok az indítványának 30. és 47. pontjában rámutatott – általában a sport és különösen a futball sajátos jellemzőit, valamint az utóbbiak társadalmi és nevelési funkcióit. Ezen tényezők relevanciáját ezenkívül megerősíti, hogy azokat megemlíti az EUMSZ 165. cikk (1) bekezdésének második albekezdése.

41 Ebben a vonatkozásban el kell ismerni, ahogyan azt a Bíróság már megállapította, hogy a futballklubokra a tehetségek felkutatása és a fiatal játékosok képzésének biztosítása vonatkozásában ösztönzően hat a képzési kártérítésre való jogosultság kilátása (lásd a fent hivatkozott Bosman-ügyben hozott ítélet 108. pontját).

42 Ugyanis a képző klubok e célból megvalósított befektetéseinek haszna bizonytalan, mivel ezek a klubok az általuk felvett és képzett összes fiatal játékosra vonatkozó költséget viselik adott esetben több éven keresztül, míg a képzésük végén ezen játékosoknak csak egy része folytatja majd hivatásosként a pályafutását akár az őt képző klubban, akár valamely más klubban (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet 109. pontját).

43 Egyebekben a fiatal játékosok képzése miatt felmerült költségek általában csak részben térülnek meg abból a haszonból, amelyre a képző klub a képzési időszak során ezekből a játékosokból szert tesz.

44 E körülmények között a képző klubokat visszatartaná a fiatal játékosok képzésébe való befektetéstől, ha nem volna lehetőségük az ebből a célból kiadott összegek megtérítetésére abban az esetben, ha a játékos a képzése végén valamely másik klubbal köt hivatásos játékosi szerződést. Ez a helyzet különösen a kisebb képző klubok esetében, amelyeknek a fiatal játékosok felvételébe és képzésébe való helyi szintű befektetései igen nagy jelentőséggel rendelkeznek a sport társadalmi és nevelési funkciójának megvalósításában.

45 Ebből következik, hogy főszabály szerint a fiatal játékosok felvételének és képzésének ösztönzése mint cél igazolhatja azt a rendszert, amely képzési kártérítés fizetését írja elő abban az esetben, ha a fiatal játékos a képzése végén az őt képző klubtól különböző klubbal köt hivatásos játékosi szerződést. Az ilyen rendszernek azonban ténylegesen alkalmasnak kell lennie az említett cél elérésére, és e célra tekintettel arányosnak kell lennie, figyelembe véve a klubok által viselt költségeket, amelyeket azok mind a jövőbeli hivatalos játékosoknak, mind pedig azoknak a képzésére fordítanak, akik végül mégsem válnak hivatásos labdarúgóvá (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet 109. pontját).

46 Az alapügyben szereplő szabályozást illetően a jelen ítélet 4. és 6. pontjából kitűnik, hogy az alapján a képző klub számára nem a képzési kártérítést kell megfizetni, hanem

azt a kártérítést, amelyre az érintett játékos a szerződéses kötelezettségei megsértése miatt köteles, és amelynek összege független a képző klub részéről ténylegesen felmerült költségektől.

47 Ugyanis, ahogyan azt a francia kormány kifejtette, a code du travail français L. 122-3-8. cikke értelmében a kártérítést nem a képző klub részéről felmerült képzési költségek, hanem az e klub által elszenvedett teljes kár alapján számították. Ezenkívül, ahogyan arra a Newcastle UFC rámutatott, ezen kár összegét előre pontosan meg nem határozott szempontokon alapuló becslés alapján állapították meg.

48 E körülmények között az ilyen kártérítés érvényesítésének eshetősége túllépett azon a mértéken, amely a fiatal játékosok felvételének és képzésének ösztönzéséhez, valamint e tevékenységek finanszírozásához szükséges.

49 A fenti megfontolások egészére tekintettel a feltett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 45. cikkel nem ellentétes az a rendszer, amely a fiatal játékosok felvételének és képzésének ösztönzése mint cél megvalósítása érdekében biztosítja a képző klub kártalanítását abban az esetben, ha a fiatal játékos a képzési időszaka végén másik tagállam klubjával köt hivatásos játékosi szerződést, feltéve hogy ez a rendszer alkalmas az említett cél megvalósítására, és nem lép túl az e cél megvalósításához szükséges mértéken.

50 Az említett cél megvalósításához nem szükséges az alapügyben szereplőhöz hasonló szabályozás, amely szerint az az utánpótlás-játékos, aki a képzési időszaka végén

másik tagállam klubjával köt hivatásos játékosi szerződést, olyan kártérítés fizetésére kötelezhető, amelynek összegét nem a tényleges képzési költségek alapján számítják.

A költségekről

51 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 45. cikkel nem ellentétes az a rendszer, amely a fiatal játékosok felvételének és képzésének ösztönzése mint cél megvalósítása érdekében biztosítja a képző klub kártalanítását abban az esetben, ha a fiatal játékos a képzési időszaka végén másik tagállam klubjával köt hivatásos játékosi szerződést, feltéve hogy ez a rendszer alkalmas az említett cél megvalósítására, és nem lép túl az e cél megvalósításához szükséges mértéken.

Az említett cél megvalósításához nem szükséges az alapügyben szereplőhöz hasonló szabályozás, amely szerint az az utánpótlás-játékos, aki a képzési időszaka végén másik tagállam klubjával köt hivatásos játékosi szerződést, olyan

kártérítés fizetésére kötelezhető, amelynek összegét nem a tényleges képzési költségek alapján számítják.

Aláírások